

**Don Ruffe
Von Lamppuharjan
tapaus**

Don Ruffe
Von Lamppuharjan
tapaus

Tarina: Jani-Markus Heinola
Kuvitus: Helena Suhonen

(c) 2010 Muruja-kustannus
www.virtakirjat.net
Teksti: Jani-Markus Heinola
Kuvitus: Helena Suhonen
Sivunvalmistus: Jukka-Pekka Heinola
Kustantaja: Muruja-kustannus / Osk Innetti
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-67039-2-3

VANHEMMILLE

Don Ruffe Von Lamppuharjan tapaus on Jani-Markus Heinolan kolmas oma teos ja samalla ensimmäinen lastenkirja. Se käsittelee vakavaa ja ajankohtaista aihetta, joka koskettaa tänä päivänä yhä useampia perheitä: Muuttuvan yhteiskunnan kiristyvien vaatimusten paineessa kaikki eivät jaksaa, mutta vanhemman on silti jaksettava lapsen kanssa. Mitä kokee lapsi, kun kaikki perheessä ei ole kohdallaan?

Kirja on muotoutunut vuosien saatossa. Sen teema ei silti ole yhtään sen vähempää ajankohtainen kuin vuonna 2007, jolloin tarina hiljalleen alkoi hahmottua.

Kirjoittajan apuna, lähikriitikkoina ovat toimineet omat lapset. Kirjan teema onkin perheessä ollut aina läsnä: Työskennellessään sosiaali-alan erilaisissa tehtävissä yli kymmenen vuoden ajan, on kirjoittaja kohdannut tarinan perhettä koskettavat ongelmat monta kertaa silmästä silmään ja myöhemmin joutunut tutustumaan niihin myös henkilökohtaisesti.

Don Ruffe Von Lamppuharjan tapaus -kirjan on vallattoman hauskaasti kuvittanut kuopiolainen kuvataiteilija Helena Suhonen, joka on maalannut aktiivisesti jo 1970-luvulta alkaen. Omia näyttelyjä hän on pitänyt mm. Kuopiossa, Helsingissä sekä Ruotsissa ja Norjassa.

**Don Ruffe
Von Lamppuharjan
tapaus**

Kesä alkoi olla loppuillaan. Lomaa oli jäljellä enää vain yksi viikonloppu ja sitten alkaisi kauan odotettu esikoulu. Lauantai-aamuna äiti totesi aamiaispöydässä, että Paukku tarvitsisi uudet kengät, sillä keväällä ostetut lenkkarit olivat kesän tohinoissa saaneet kyytiä niin, ettei niistä enää juuri kengiksi ollut. Äiti kysäisi, voisiko isä lähteä Paukun kanssa ostoksille. Isä selasi aamulehteä kahvia hörppien ja murahti myöntävästi.

Äiti kirjoitti ostoslistan ja antoi isälle kukkarosta rahaa. Aivan kuten silloin, kun äiti joskus pyysi Paukku hakemaan lähikaupasta maitopurkin sanoen, että loppurahan voi käyttää vaikka tikkarin ostoon. Tällä kertaa heidän täytyi lähteä kaupungin isoon markettiin, jossa he toisinaan tapasivat käydä ostoksilla.

Kauppan pihamaa oli tupaten täynnä autoja. Ainuttakaan tyhjää paikkaa ei näkynyt. Kaikkialla ravasi ihmisiä ostoskasseineen ja -kärryineen.

- Pitikö noiden kaikkien tulla tänne yhtä aikaa, mutisi isä kierrellessään edestakaisin, kunnes Paukku huomasi tyhjän paikan kaupan takana ja hihkaisi. Isä pysäköi auton, astui ulos ja lähti samaa kyytiä Paukku kintereillään puikkelehtimaan ovelle, josta he tapasivat ot-

taa mukaansa ison ostoskärryn.

Isä kiiruhti ovesta sisään. Paukku tarrasi tiukasti kiinni kärryn laitaan pysyäkseen isän tahdissa. Aina välillä isä vilkaisi ostoslistaa, poimi hyllystä tavaran ja jatkoi taas eteenpäin.

Isä pysähtyi hypistelemään lenkkitosuja. Korit olivat täynnä jos jonkinlaisia kenkiä. Isä ei sanonut mitään, mutta Paukku arvasi heti, mitä isä etsi. Niinpä hän haki hyllystä kengät, joita he äidin kanssa olivat viime kerralla sovittaneet, mutta silloin ne olivat jääneet ostamatta. Hän kokeili kenkiä, mutta ne melkein pyörivät jaloissa. Isä etsi toiset samanlaiset ja kehoitti kokeilemaan niitä, mutta ne taas olivat aivan liian pienet. Vasta kolmas kenkäpari tuntui sopivalta. Isä laittoi kengät kärryyn muiden ostosten sekaan ja jatkoi matkaa.

Sitten isä pysähtyi pesuainehyllyn luo, otti sieltä pullon, asetti silmälasit nenälleen ja tutkaili purnukkaa, laittoi sen pian takaisin paikoilleen ja otti uuden. Niin hän teki uudelleen ja taas uudelleen. Paukkua pitkästytti, kunnes hän yhtäkkiä huomasi takanaan hyllykaupalla leluja. Hyllyjen välissä, keskellä lattiaa seisoivat lähtövalmiudessa aivan samanlainen polkuauto, jollaisella hän oli ennen monta kertaa ajellut päiväkodissa. Paukku nyki isää puseronhelmasta ja intti lupaa kokeilla autoa,

mutta isä ei ollut kuulevinaankaan, jatkoi vain pullojen tutkimista. Niinpä hän päätti odotellessaan ajaa pikkuisen kierroksen.

Paukku istahti ajomiehen paikalle ja pyöräytti varovasti auton rattia.

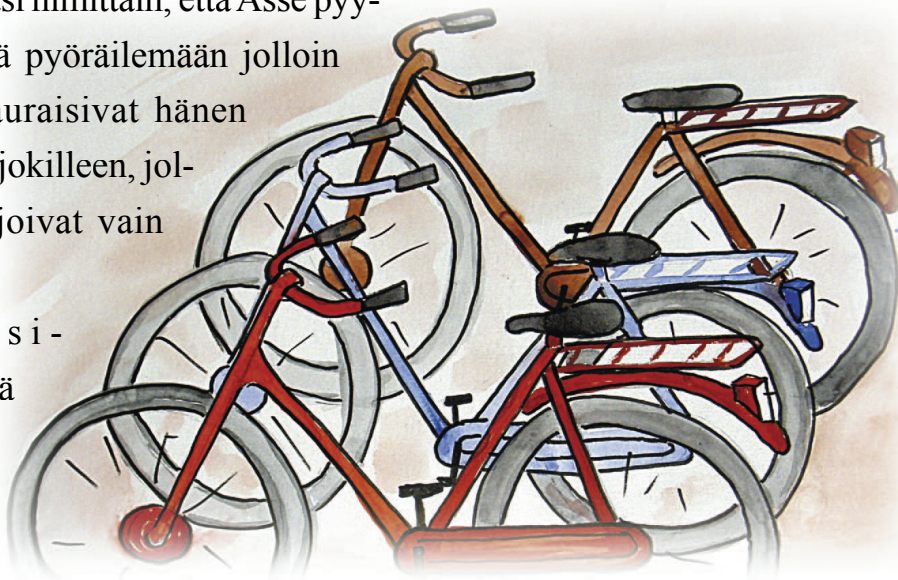
Auto alkoi rullata käytävää melkein kuin itsestään. Tie kaartui hyllyjen välistä leveälle käytävälle, jyrkästi takaisin toiselle käytävälle, kunnes aivan viime hetkellä Paukku polkaisi jarrua. Hän oli törmätä edessä seisovaan polkupyöräriviin, jossa ensimmäisenä seiso i juuri sellainen polkupyörä, millaisesta hän oli haaveillut jo viime syksynä. Isä oli sanonut silloin, että uusi pyörä ostettaisiin vasta keväällä lumien sulettua.

Mutta nyt oli taas jo syksy ja vanha pyörä oli aivan rämä. Se oli kutistunutkin ihan liian pieneksi. Assekin oli jo keväällä saanut uuden pyörän, jota Paukku oli koko kesän ihailnut kateellisena. Oman pyöränsä hän oli keväällä piilottanut autotalliin odottamaan päivää, jolloin uusi pyörä ostettaisiin ja isä nostaisi vanhan pyörän autotallin hyllylle muiden pieneksi käyneiden lelujen sekaan.

Vaan sitä päivää ei ollut vielääkään tullut. Asselle Paukku oli kertonut, että hänen pyöränsä oli mennyt rikki, eikä uutta vielä ollut ostettu. Hän pelkäsi nimittäin, että Asse pyytäisi häntä pyöräilemään jolloin kaikki nauraisivat hänen hassulle ajokilleen, jollaisella ajoivat vain vauvat.

- Voisi-
kohan isä
o s t a a
pyörän
n y t ,

Don Ruffe Von Lamppuharjan tapaus käsittelee vakavaa, ajankohtaista aihetta, joka koskettaa tänä päivänä yhä useampia perheitä: Muuttuvan yhteiskunnan kiristyvien vaatimusten paineessa kaikki eivät jaksaa. Mitä kokee lapsi, kun kaikki perheessä ei ole kohdallaan?

“Olen lukenut Paukun ja Assen tarinan moneen kertaan. Eräs mielenkiintoinen huomio on vain vahvistunut. Kahden kaveruksen kokemukset piirtyvät lukijan tajuntaan ikään kuin jostain ikäkausien rajamaastosta. Kuvitelkaapa! Ensiksi: Kirja tempaa varmasti mukaansa “lukutaitoiset” vesselit, tytötkin, sillä noitamummo kissoineen tuo sopivasti mukaan jännityksestä sihisevää mystiikkaa. Toiseksi: Mitä parhainta ääneenlukemista isille ja äideille, vaareille ja mummoille, jos perheessä on alle kouluikäisiä “lukutaidottomia” tai eskari-ikäisiä taapertajia. Kolmanneksi: Jos vaari löytää tämän käsiinsä kirjakaupan hyllystä, niin eipä hän malta lähteä kotiin ennen kuin kirja on kokonaan tutkittu. Hän on varma ostaja jos hiukankin ajattelee perhekuntansa pienimmäisiä. - Muusikko, runoilija ja seitsemän lapsen isä Jani-Markus Heinola osaa sukeltaa aidolla tavalla lapsen maailmaan.” - Eräs vaari

ps. Mummo toteaa, että aivan kuin hänestä ja hänen kissastaan kerrotaisiin. Niin sanoo ja nauraahekottaa yhdessä kissansa kanssa mökkinsä portailla.

Muruja-kustannus

www.virtakirjat.net

ISBN 978-952-67039-2-3

9 789526 703923